

at en Minister vilde blive i den Grad paa-
trængende med Nøiagtighed, at han blev befær-
tig for en By, og endnu mindre kan jeg
tænke mig, at en Minister ikke skulde tage
tilhørligt Hensyn til alle Forhold, naar han
ved Regulativer skulde ordne et saa delicat
Punkt som det med Hensyn til Løssagtighed.
Jeg troer derfor, at det er rigtigst at følge
Lovudkastet, som overlader Alt i saa Henseende
til Justitsministeren, efterat han har hørt
Alt, hvad der kan siges om Tingen. Jeg
har heller ikke kunnet slutte mig til Udvalget,
naar det har meent, at det udtrykkelig skulde
staae i Loven, at en Dom ikke skulde kunne
gaae ud paa en Advarsel; thi jeg forudsætter
hos alle mine ærede Colleger, Underdommerne
her i Landet, den Sidsigt, at de ikke let paa
nogen Maade ville vælge Straffe, som slet
ikke findes i Lovgivningen, om de end
have fundet Sted i en ældre Lovgivning,
af en ganske særligt Bessaffenhed, f. Ex. med
Hensyn til uforsigtig Tale i Allegorier og
Billeder, som den ældre mere faderlige Lov-
givning havde bragt henunder visse Correc-
tioner, saa at man ved Dommeren blev ad-
varet om, at man gjennem Trykken ikke for
Fremtiden maatte tale i Billeder, som kunde
misforstaaes. — Der er endeligt et Punkt,
hvor jeg vel har kunnet slutte mig til de
øvrige ærede Udvalgsmedlemmer, men uden dog
at være kommen til dette Resultat gjennem
det samme Raisonnement som Udvalget, nemlig
med Hensyn til at lade § 16 gaae ud og
saaledes indrømme Appel til Høiesteret, naar
forresten Sagen er appellabel, og man ikke
behøver at have Justitsministeriets Ordre eller
Bevilling, hvad man nu vil kalde det. Grun-
den dertil angives at være den, at Politiret-
terne ikke ere vel ordnede, og at der forudsæes
en bedre Ordning i saa Henseende. Dette
skal jeg ganske indrømme, men det forekommer
mig dog ikke, at man ad denne Vej kan
komme til denne Slutning. Underretten er jo
i alle disse Sager underkastet Overrettens
strenge Kritik, og Overretten er meget nøje-
seende med, at Sagen er udtømmende behand-
let ved Underretten forinden den blev paadømt.
Der klages endog undertiden over, at den i
saa Henseende gaaer for vidt; men jeg for mit

Bedkommende har ikke Erfaring om, at Over-
retten er gaaet videre, end det er rigtigst, thi
man kan ikke være nøielseende nok i saa Hen-
seende, saavel af Hensyn til den foreliggende
Sag som idet Hele taget af Hensyn til den
Paavirkning, som derved udøves med Hensyn
til at lære Underdommerne at være nøiagtige.
Efter min Opfattelse af Overrettens Virksom-
hed, skulde jeg altsaa i saa Henseende ikke
være kommen til det Resultat, hvortil Udval-
get er kommet, hvis ikke den ærede Ordfører
i disse Sager havde fort med sig en ganske
ualmindelig Erfaring om, hvorvidt man kan
stole paa Overretten eller ikke. Af denne
Grund har jeg fulgt den Vej, som den ærede
Ordfører idag er gaaet i sit hele Raisonne-
ment, og, idet jeg bøier mig for hans Au-
toritet, er jeg kommen til at slutte mig
til ham.

Klein: Jeg maa talke det ærede Ud-
valg for, at det har taget Hensyn til flere af
de Bemærkninger, som jeg tillod mig at frem-
føre ved denne Sags første Behandling, navn-
lig til §§ 12, 14 og 15. Derimod tillod
jeg mig dengang at gjøre nogle Bemærknin-
ger til § 8, som det gjør mig ondt, at det
ærede Udvalg ikke har troet at kunne tage
videre Hensyn til, og jeg skal derfor tillade
mig at udtale mig ganske kort angaaende de
Forslag, som jeg har stillet til § 8, saavel som
til to andre Paragrapher, nemlig §§ 6 og
11. Hvad disse sidste angaaer, troer jeg, at
det lettelig vil sees, at de væsentligst maae cha-
rakteriseres som Redaktionsforslag. Det For-
slag, som jeg har stillet til § 6, gaaer efter
min Opfattelse ikke ud paa at forandre no-
get i Realiteten af det Forslag, som er stillet
af Udvalget til samme Paragraph, men kun
paa at muliggjøre, at selve Udvalgets Tanke
med dets Forslag under Nr. 7 kan blive prak-
tisk gennemført. Udvalgets Forslag gaaer jo
nemlig, som det vil sees, ud paa, at Børn
over 10 og under 15 Aar ikke skulle kunne
straffes uden videre, som der er foreslaaet i
§ 6, men kun skulle straffes paa den der an-
førte Maade, naar de tidligere have gjort sig
skyldige i en saadan Forseelse, eller have ud-
viist en særdeles vanartig Udfærd. Der er imid-